

Å se de store bardegapene slukes av tiden, buklande mellom manetenes grønne øyne. Å la de store dokumentene skrives, manøvrere seg fram etter morgenlyset. Tråkle seg gjennom saksmappenes mellomrom til ordene trutner. Jeg tar etter hvalene. En sang uten ord og slurper gjørme fra bunnen. Brekker buklandingenes dumpe skjeletter om.

Å tøyle støvet som virvles opp. Levende sveve så lenge. Saumfare beinsøylene mens de letende feberhendene som holder kystene sammen i angst for lyset lukker seg over meg. De letende feberhendene som fallroper klippene til de eroderer i havet. De letende feberhendene som langsomt lukker seg over deg.